

Gud i krybben i Betlehem

Hvorfor tilbragte den almægtige Gud, da han lod sig føde som menneske, sine første timer i en krybbe, dvs. i et fodertrug? Hvorfor valgte den almægtige og evige, han som er over og uden for universet som dets skaber og Herre, hvorfor valgte han af alle steder, at lader sig placere i en krybbe beregnet til dyrenes foder? Ja, det findes der et meget klart svar på. Det gjorde han fordi han derved forkyndte, at han blev menneske for at ofre sig selv. Ofre sig for sin kirke på jorden og i

søndagsgudstjenestens Hellige Nadver give sit kød og blod til os som vores himmelske rejsemad. Han er påskelammet som ofres for at frelse os fra døden. *"Dette er mit legeme og dette er mit blod"*, siger Jesus til os, når vi i søndagens gudstjeneste modtager Den hellige Nadver.

Den almægtige, evige Gud gjorde sig selv til mad for os. Han lagde sig fra begyndelsen i en krybbe, i et fodertrug, og således er stalden i Betlehem en forudgribelse af – en profeti om – alteret i en kristen kirke. En profeti om fællesskabet mellem Gud og mennesker i Hans kirke på jorden. En profeti om Nadveren.

Jesus siger selv om dette fælleskab: *»Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom I ikke spiser Menneskesønnens Kød og drikker hans Blod, har I ikke liv i jer.»* Således er korset og søndagsgudstjenestens sakramente til stede i krybben i Betlehem.

I barnet i krybben – og i manden på korset – ser vi Guds inderste væsen. I alle andre religioner og livsanskuelser – også de livsanskuelser som siger, at de ikke tror på en gud – tror man at den dybeste sandhed om universet, og om livet, er magt. Magten til at være til.

Sådan må man nødvendigvis mene, at det forholder sig, hvis man ikke er kristen, hvis man altså er ateist, muslim eller lignende. Grunden til, at ateister holder så meget mere af Islam end af kristendom, er netop at den inderste kerne i begge livsanskuelser er troen på magten, hvad enten man så kalder denne magt for Allah eller for en naturlov.

For os kristne, derimod, er den dybeste sandhed om verden ikke magt. For os ligger den dybeste sandhed om universet i krybben i Betlehem. Svag og hjælpeløs. Den almægtige Gud åbenbarer sig som den, der underkaster sig denne verdens magter. Den som skænker sig selv til verden.

Han ophører ikke dermed med at være den almægtige evige Gud hævet over tid og rum.

Han ophører ikke dermed med at være den, uden hvis vilje ikke et blad falder til jorden. Nej, han ophører ikke derved med at være den almægtige, men han åbenbarer for os, at den inderste kerne i hans væsen ikke er magt, men kærlighed.

Den kærlighed som fik ham til at blive menneske ved jomfruen Maria og lade sig lægge i krybben i Betlehem. Den kærlighed som får ham til at ofre sit liv for os på korset og skænke sit kød og blod til os.

Her ser vi Guds inderste væsen. Fra krybben udgår det himmelske lys.

I de fleste klassiske malerier af stalden i Betlehem ser man derfor, at det lys som omkranser krybben ikke kommer ovenfra men fra krybben selv.

Sådan må det være. Thi i krybben er det lys der går forud for solen, forud for alle universets stjerner. Lyset fra evigheden. Det lys hvorved verden blev skabt, således som evangelisten Johannes formulerer juleevangeliet:

"Det sande lys, der oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden er blevet til ved Ham, og verden kendte Ham ikke."

Al denne verdens lys er en svag afglans af Guds lys. På samme måde som al denne verdens skønhed kun er en svag afglans af Guds himmelske skønhed.

Eller på samme måde som jordisk kærlighed, selv når den er mest ren og mindst egoistisk, kun er en svag afglans af Guds kærlighed.

Eller på samme måde som juleglæden i et barns øjne ved juletræet, omgivet af familien, kun er en svag afglans af den sande himmelske glæde, som barnet skal opleve i Guds rige. At juleglæden på denne vis er en præfiguration, dvs. at den peger ud over sig selv på en evig himmelsk virkelighed, det véd ethvert barn og enhver voksen i hjertet. Hvad svagt vi kun skimter mens øjet er blåt, det lever dig i os det føler vi godt.

Derfor skal julens glæde vise hen til ham, som er al glædes kilde og udspring:

Den almægtige Guds som åbenbarede sit inderste væsen for os ved at lade sig føde af jomfruen Maria og blive lagt i en krybbe.